

GAZETA LWOWSKA

DZIENNIK DLA DYSTRYKTU GALICYJSKIEGO

Nr. 140 — Rok 133 (4)

Piątek, 16 czerwca 1944 r.

DZIŚ: Benona Jolanty,
JUTRO: Innocentego, Adolfa

Przed kulminacyjnym punktem inwazji

400 czołgów i 1000 samolotów stracili Alianci w 10 dniach walk w Normandii

Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje z GŁÓWNEJ KWATERY FÜHRERA w dniu 15 czerwca:

Bitwa w Normandii z dnia na dzień przybiera na gwałtowności. Podczas, gdy udało się nieprzyjacielowi w pierwszych dniach inwazji stanąć mocno na wybrzeżu, teraz próbuje on tylko rozszerzyć swój przyczółek na wszystkie strony. Pod salwa mi ciężkich dział okrętowych, trwających ataków powietrznych i przy współdziałaniu nowo doprowadzonych sił piechoty i czołgów po obu stronach bitwa zmierzła do swego punktu kulminacyjnego.

W dniu wczorajszym, szczególnie w rejonie koło Tilly, Caumont i na południowy zachód od Balleroy, wywiązały się gwałtowne walki, w toku których zniszczono liczne czołgi nieprzy-

Komunikat fiński

HELSINKI, 15. 6. — Fiński komunikat wojenny z 14 czerwca brzmi:

W zachodniej i środkowej części Przesmyku Karelskiego nieprzyjaciel kontynuował swe gwałtowne ataki. Na odcinkach Vammelsuu i Kivennapa odparto ataki nieprzyjacielskie, po przedzone szczególnie silnym przygotowaniem artyleryjskim. Najcięższe walki toczą się na Kivennapa w kierunku Siiranmaeki, gdzie nasze oddziały odbiły, podejmowane przez cały dzień ataki, zadając nieprzyjacielowi straty około 1000 zabitych i jeńców. Również, na zachód od Lempääläse odparto ataki nieprzyjacielskie. Własna grupa zniszczyła doszczętnie oddział nieprzyjacielski liczący 60 ludzi. W ciągu dnia wczorajszego zniszczono 7 ciężkich czołgów.

W zachodniej części przesmyku Aunus nieprzyjaciel po szczególnie gwałtownym przygotowaniu artyleryjskim i zastąpieniu terenu sztuczną mgłą, atakował nasze punkty obronne. Atak nieprzyjacielski mimo to odparto i zadano mu straty około 100 ludzi i jeńców. W innych częściach przesmyku Aunus rozproszono nieprzyjacielskie oddziały bojowe na trzech pozycjach i udaremnilo próbę jednego z oddziałów przeprowadzenia się przez Swir.

Z pozostałych odcinków frontu lądowego nie zameldowano nic szczególnego.

W zachodniej części Przesmyku Karelskiego nasza obrona myśliwska i lądowa zestrzeliła w dniu wczorajszym 11 maszyn nieprzyjacielskich, z czego 7 nurkowców, 2 bojowe i dwa samoloty myśliwskie.

Bitwa koło Czangca

TOKIO, 15. 6. — Bitwa koło Czangca zbliża się obecnie — jak donosi agencja Domei — przy wzrastającej zaciętości walk na lądzie i w powietrzu do swego punktu kulminacyjnego. Japończykom udało się w czasie kiedy równocześnie rozpoczęli na południu obmurowanego miasta operacje, celem odwrócenia uwagi obsadzić strategicznie ważny łańcuch wzgórze naprzeciwko Czangca na zachodzie po przeciwnej stronie rzeki Hsiang. Tymczasem pierścień, otaczający miasto, został całkowicie zamknięty.

jacielskie. Nieprzyjaciel poniósł szczególnie ciężkie krwawe straty. Nasze oddziały utrzymały wszędzie swoje stanowiska. Na wschód od Caumont własne formacje pancerne zdobyły kilka ciekawych brzońców miejscowości. Nieprzyjacielskich strzelców spadochronowych, którzy na północny-wschód od St. Lo, zeszko czyli poza naszym frontem, zniszczono. Tylko w rejonie na zachód i północ od St. Mere Eglise udało się nieprzyjacielowi uzyskać nieznanie na terenie.

Nocy ubiegłej podczas ataków silnych formacji samolotów bojowych zatopiono lub ciężko uszkodzono, trafiając bombami i torpedami 14 statków transportowych o pojemności 101.000 BRT i dwa kontrtorpedowce. Przy tym odznaczyła się szczególnie grupa lotnictwa bojowego pod dowództwem majora Thomsena.

W toku silnej potyczki nocnej naszych trawlerów z nieprzyjacielską formacją krążowników ubezpieczoną przez 5 kontrtorpedowców na południowy-zachód od wyspy Jersey wzniecono pociskami pożar na jednym kontrtorpedowcu. Zaginął jeden własny trawler.

Baterie nadbrzeżne armii lądowej ostrzeliwały przed ujściem Orne formację desantową ubezpieczoną przez jeden ciężki krążownik i kontrtorpedowce i uszkodziły ten krążownik oraz kontrtorpedowiec. Formację rozproszono. Przed północnym wybrzeżem półwyspu Cherbourg baterie nadbrzeżne osiągnęły trafienia na dalszych okrętach. Grupy kontrtorpedowców i łodzi pościgowe zmuszono do zawrócenia.

Zaciętość walk i wzorowa postawa naszych oddziałów w tych stawkach rodziły bronie uwydatniły się w dotychczas osiągniętych sukcesach. W pierwszych dniach inwazji nieprzyjacielskie nasze oddziały zniszczyły ponad 400 czołgów nieprzyjacielskich i ponad 1000 samolotów. Nie wlicza się przy tym licznych czołgów, dział i ciężkiej broni wszelkiego rodzaju, która zatonała podczas ataków jednostek marynarki wojennej i lotnictwa na nieprzyjacielską flotę.

Lotnictwo, marynarka wojenna jak również baterie marynarki nadbrzeżnej zatopili łącznie od czasu inwazji 2 krążowniki, 9 kontrtorpedowców, 2 łodzi pościgowe, 23 okręty transportowe i frachtowce o pojemności 131.000 brt. jak również 12 statków do desantu czołgów o pojemności 18.300 brt. Prócz tego ciężko uszkodzono torpedami, bombami lub pociskami artyleryjskimi 2 ciężkie krążowniki i 3 dalsze, 16 kontrtorpedowców, 8 łodzi pościgowych, 58 statków transportowych i handlowych o pojemności 23.000 BRT, 2 jednostki desantowe o pojemności 4000 BRT i 1 parowiec średniej wielkości. Straty nieprzyjacielskich okrętów wojennych i desantowych na skutek najeżdżenia na miny, znacznie zwiększając te cyfry.

Krwawe straty nieprzyjaciela, szczególnie w wyborowych formacjach i dywizjach desantu powietrznego, wielokrotnie przewyższają nasze straty.

Na froncie włoskim po obu stronach jeziora Bolsena silny

nacisk nieprzyjacielski trwa niezmiennie. Nasze oddziały dzielnie walczące również w dniu wczorajszym stawały nieprzyjacielowi zacięty opór, mimo to nie zdawali przeszkodzić mu w uzyskaniu terenu na północ. Odparto ponownie ataki nieprzyjacielskie na północ i północny-zachód od jeziora. Walki toczą się dalej.

Ze wschodu nie zameldowano żadnych specjalnych wydarzeń.

Na dalekiej północy odparto kilka wypadów bolszewickich na odcinku Louhi-Kadalaksza.

Łodzi podwodne zatopili na Morzu Czarnym dwie bolszewickie kanonierki i jeden holownik morski.

Północno-amerykańskie formacje bombowców atakowały w dniu wczorajszym rejon miasta Budapesztu. — Węgierskie i niemieckie siły obrony przeciwlotniczej zestrzeliły 18 samolotów nieprzyjacielskich.

Pojedyncze smoloty angielskie rzuciły ubiegłej nocy bomby na rejon reńsko-westfalski.

Niemieckie samoloty bojowe atakowały pojedyncze cele w Anglii południowej.

WARSZAWA, 15. 6. — „Nowy Kurier Warszawski“ w artykule p. t.: „Inwazja a naród polski“, pisze między innymi:

„Dla Polaków, a przede wszystkim dla tych, którzy inwazję biorą za zwiastuna szybkiego końca wojny, musi powstać pytanie: Dlaczego Alianci nie postawią raz wreszcie kategorycznie sprawy Polski? „

Najbardziej miarodajne w sprawach Polski oświadczenie, złożył przed kilku miesiącami sir Anthony Eden przed Izłą Gmin, gdy w odpowiedzi na interpelację w sprawie przysiężnych granic państw europejskich odpowiedział krótko, że Anglia „nie uznaje żadnych zmian terytorialnych przeprowadzonych bez zgody obu partnerów“. Oświadczenie to jest wybitnie suche i raczej platoniczne, albowiem nie podkreśla co Anglia ma zrobić, jak ingerować czynnie w wypadku pogwałcenia przez jedno państwo terytorium innego, zwłaszcza jeżeli to dotyczy dwóch państw sojusznicyz Anglii. Przed rozpoczęciem inwazji zagadnienie to było znacznie mniej aktualne, niż obecnie. Jasnym jest, że rozpoczynając akcję desantową, liczyli Anglicy, że osiągną pewne realne rezultaty a co za tym idzie kwestia zalewu przez bolszewików wschodu Europy jest obecnie więcej niż kiedykolwiek aktualna.

W tej właśnie chwili „legitymiści“ polscy i ci wszyscy, co wierzą w an-

gielskie veto w stosunku do polskich apetytów Stalina mieli usprawiedliwioną nadzieję usłyszenia od Anglosasów potwierdzenia gwarancji Chamberleina i tezy Karty Atlantyckiej. Był to moment właściwy dla obwieszczenia światu o co właściwie wzię walka, po c dywizje angielskie i amerykańskie wyładowały koło Bayeux oraz stwierdzenia, że akcja Aliantów, ma na celu nie takie, czy inne interesy egoistyczne i egocentryczne, lecz naprawdę „wyzwolenie świata“.

Niestety, nadzieje usłyszenia realnych wypowiedzi w sprawach polskich zawiodły. Londyn w dalszym ciągu fetuje bolszewików i ich delegatów, konferuje w sprawach polskich raczej z ambasadorem Stalina niż z panem Mikołajczykiem. Optymiści polscy zaś twierdzą z braku innych argumentów, że wymaga tego sytuacja wojenna. Powstaje jednak pytanie:

„Kiedy nareszcie sytuacja wojny nie będzie wymagała takiej gry ze strony Anglosasów? — W czasie „wojny nerwów“ sytuacja tego wymagała. W okresie inwazyjnym sytuacja tego wymaga. Czyżby więc Anglia przyznała się do swych gwarancji dopiero w chwili, gdy armia czerwona stanie nad Wisłą? Chcemy wierzyć, że do takiego zwycięstwa armia czerwona nie jest wogóle zdolna — lecz wydaje nam się, że wówczas najpiękniejsze gwarancje będą ćwiartką starego użytego papieru“.

Decydująca bitwa rozegra się w głębi lądu Zbliża się rozstrzygnięcie pierwszej fazy inwazji

PARYŻ, 15. 6. — Pewien niemiecki sprawozdawca wojenny pisze:

Po tygodniu zażartych walk pierwsza faza bitwy inwazyjnej przybrała takie rozmiary, że na ich podstawie mówić już dziś można o największych zmaganiach tej wojny. Walka ta odznacza się jednak również charakterem decydującym. Decyzja ta zapadnie jednakowoż pewnego dnia nie na wybrzeżu inwazyjnym, a więc w obrębie za sięgu artylerii floty alianckiej, ale w wielkiej bitwie, która rozegra się w głębi rejonu północno-francuskiego.

Wał Atlantycki na wybrzeżu północno-francuskim spełnił swe zadanie o tyle, że zламаł na pierwsze fale Aliantów, zdziwiłkował je oraz powstrzymał proces powiększania przyczółków mostowych. Takim sposobem możliwy był przymarš wojsk niemieckich w czasie odpowiadnym do miejsc desantowych, a załogi fortyfikacji obronnych na wybrzeżu Normandii wyrządziły Aliantom straty niesłychanie wysokie, które wyrównać można jedynie przez bezwzględne rzucanie ludzi i materiału w odmety walki.

Ogołoony jest z rezerw prawie zupełnie rejon koncentracyjny dla operacji Aliantów w Normandii, który to rejon położony jest w Anglii południowej i posiada główne swe porty w Portsmouth, Southend, Pool i Weymouth. Już obecnie walka w Normandii przybiera znamiona decydujące.

Anglicy i Amerykanie przystąpili do tej bitwy przy użyciu wręcz olbrzymiej ilości w ludziach i materiale. Od szeregu już lat gromadzili oni najdoskońszyszy materiał, jaki osiągnąć

można było w dwóch Imperiach, aby go rzucić do tej olbrzymiej walki. Z równie doskonałą bronią przeciwstawia im się obecnie armia niemiecka.

* * *

BERLIN, 15. 6. — Agencja „Telepress“ dowiaduje się z dobrze poinformowanego źródła następujących szczegółów o walkach na froncie inwazyjnym:

Sytuacja na froncie inwazyjnym także w ciągu ostatnich 24 godzin nie doznała zasadniczych zmian. Jako najbardziej istotne punkty ciężkości akcji Aliantów należy uważać w dalszym ciągu rejon położony na północ i na zachód od Caen oraz rejon po obu stronach ujścia rzeki Vire, przed wszystkim zaś na południowy zachód od Carentan.

Mimo że formacje brytyjskie skoncentrowane na północ od Caen nie podjęły wbrew oczekiwaniom ataku na to miasto, należy się prze-

cież liczyć wkrótce z wielkimi walkami w tym rejonie już choćby dlatego, ponieważ bez zajęcia miasa Caen ujście rzeki Orne jest dla Aliantów mało użyteczne. Poza tym należy uwzględnić, że wschodni brzeg ujścia rzeki Orne, mimo licznych gwałtownych ataków wojsk brytyjskich i bardzo silnego ognia ciężkiej artylerii okrętowej znajduje się w dalszym ciągu w ręku niemieckim. Próba Anglików zdezorganizowania linii niemieckich na północ od Caen za pośrednictwem uderzenia silnych formacji pancernych spełniła na niczym. Straty Anglików w ludziach i materiale były tak wielkie, że zaniechano tej próby.

Również wypad w kierunku linii niemieckich na wschód od miasta Tilly zakończył się bez rezultatu. Operacje amerykańskich formacji pancernych podjęte z miejscowości Carentan w kierunku południowo-zachodnim zostały tak poważnie spalizowane wskutek przeciwdzrze-

Głos dnia

„W wypadku ewentualnego zwycięstwa alianckiego Sowiety roszczać sobie pretensje do przeważającej części wpływów na całym świecie“ — ta oświadcza czasopismo angielskie „Weekly Review“. Wszędzie jednak, gdzie panuje władza Sowietów, tam szaleje Iwar Groźny.

Ambicje komunistycznego Krem-la nie różnią się pod żadnym względem od ambicji rosyjskich carów. Podobnie jak rosyjscy carowie, bolszewicy marzą dzisiaj o zdobyciu Konstantynopola. Są oni również zdecydowani forsować za wszelką cenę wolny dostęp dla Związku So-

wieckiego do Morza Czarnego i Morza Śródziemnego. Dyplomatyczne metody Związku Sowieckiego stoją przy tym nie tylko w jaskrawym przeciwieństwie do tego, co Alianci deklarują jako cel swej walki, ale ponadto pozwalają wnioskować, że Moskwa dąży nie do utworzenia jakiejś federacji państw europejskich, lecz do stworzenia takiej Europy, która tańczyła tylko według jednej melodii. mianowicie melodii, jaką jej zagra Stalin. Po zawiązaniu Europy Kreml zamierza rozszerzyć swoje wpływy na cały świat.

